

Han hade seglat för om masten (F- dur)

Han hade seglat för om masten
 som en man uti många år.
 Han hade seglat med förskjutning i lasten
 från Frisco till Singapore.
 Han hade seglat med fransmän och briter
 och med dem som betalt honom bäst.
 Han hade slungats mot Sydjyllands klitter,
 en gång i en storm från sydväst.

Hans rum var den gråa skansen,
 och hans bädd var den hårda koj
 hans hem var den mörkblå Atlanten
 i storm, som i dyning loj.
 Hans dröm var en annan skuta
 en annan kock och kapten.
 Två flickögon bakom en ruta
 som han sett vid kvällslampans sken.

Hans liv det var de tusen haven
 det var rus på en snuskig krog.
 Ett slagsmål, en dans med en Eva,
 som tog hans pengar och log.
 En ändlös kedja av vakter
 när stormen ligger i,
 en törn vid ratten där akter
 en stormnatt när skutan låg bi.

Men så en dag det sig hände
 det var i en Kinahamn.
 Då kom där en skuta han kände
 som bar hembygdens namn.
 Han blev lite röd om kinden,
 när skeppet med ens föll av
 och flaggan slog ut för vinden,
 den flagg som han en gång höll av.

Han såg den, fast svart av röken
 och blekt av tropikernas sol.
 Han hörde den fladdra likt göken,
 som i hembygsskogarna gol.
 Och den var gul som ett skälvande
 klänge
 han sett i en flickas hand.
 För första gången på länge,
 han mindes sitt fädernesland.

Han mindes då en röd liten stuga
 någonstans i ett hölje skyggt,
 där höga trädstammar buga
 sig inför så skön en byggd.
 Han hörde flickskratt ifrån logen
 och en välbekant dragspelslåt.
 Han mindes en gång uti skogen,
 och slutligen brast han i gråt.

skogen